

Nr 269.

Av herr **Öhman m. fl.**, om upphävande av tullen å kaffe.

När riksdagen 1922 på förslag av finansminister Thorsson beslöt en fyrdubbling av kaffetullen skedde detta under framhållande av statsfinansiella svårigheter och under betonande av att hela denna orättvisa beskattning var av *provisorisk karaktär*.

Utan att här närmare ingå på det oriktiga uti att riksdagen under förvändning av finansiella svårigheter ovillkorligen måste i syfte att sanera statens finanser driva en skattepolitik, vars verkningar drabbar hårdast de fattigaste befolkningslagren, så finns det nu all anledning erinra därom, att vid tiden för beslutet om kaffetullens fyrdubbling var grundtalet för inkomst- och förmögenhetsskatten 175, under det att årets riksdag räknar budgetplanen med ett grundtal av 145. Det synes under sådana förhållanden som om tidigare löften, givna av riksdagen och dess bevillningsutskott, nu borde uppfyllas.

Den ståndpunkt och den uppfattning, som från olika håll hävdades vid 1921 års riksdag, nämligen att det är orimligt att medel skall tillföras statskassan genom en konsumtionsskatt, som främst går ut över de fattiga, har i nuvarande läge starkare saklig grund än någon gång tidigare.

Denna motbudande och i högsta grad orättfärdiga beskattningsform har emellertid nu pågått sedan 1922 och under denna tid tillfört statskassan i runt tal 135 miljoner kronor. *Varav lejonparten uttagits av de fattigaste befolkningsgrupperna.*

Man förstår så väl med vilken tillfredsställelse de stora inkomstagarna hälsa en sådan skattepolitik, som suger så svidande summor för varje år ur de fattigare befolkningslagrens fickor, under det att de stora inkomstagarna genom att skatteprocenten hålles nere slippa undan. Man plockar miljonerna till statskassan genom att beskatta de fattigas kaffepanna.

Nu kan man kanske invända, att om man inte har råd att dricka kaffe för kaffetullens skull, så kan man låta bli eller i varje fall inskränka konsumtionen. Därtill skulle man ju kunna svara dem som nu är så rädda att skatteprocenten skall höjas ifall man undanröjer denna finanstull: skänk bort er egendom, så slipper ni ifrån skatt! Det finns säkert tillräckligt många, som skulle vilja övertaga förmögenheterna mot skyldighet att betala skatten.

Kommunistiska riksdagsgruppen har en följd av år krävt slopande av

kaffetullen. Hittills har endast vunnits, att riksdagen sänkt ifrågavarande tull vid ett par tillfällen, så att den nu utgår med 30 öre per kilogram.

Vid en kaffekonsumtion av 40 miljoner kilogram är detta fortfarande en orättfärdig utsugning med 12 miljoner kronor om året av »de små stugornas folk» på denna enda konsumtionsartikel.

Vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta upphäva tullsatserna för de varuslag, som falla under rubrikerna 73—74 i gällande tulltaxa.

Stockholm den 22 januari 1931.

Oscar Öhman.

Verner Karlsson.

Viktor Herou.

Edoff Andersson.

J. P. Dahlén.

Nils Flyg.

K. Kilbom.